

Küçük Yunus

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Yunus

Aysel Banu YAVUZAL

Büyülü koyda su, bir milyon minik elmas gibi parlıyordu. Küçük Yunus yumuşak dalgaların arasında yüzdü; mavi-gri derisi pürüzsüz, soluk karnı parlaktı. Koyun gizli köşelerini keşfetmeyi çok severdi. Her gün yeni bir macera getirirdi ve bugün ekstra özel hissettiriyordu. 'Merhaba, dünya!' diye cıvıladı, mutlu ve özgür hissederek.

Küçük Yunus kayalık bir burnun yanından süzülürken yeni birini fark etti. Bir liman foku yavrusu, burnunun üstünde bir parça yosunu dengeliyordu! Benekli gri-kahverengi tüyleri koyu lekelerle bezenmişti ve uzun bıyıkları neşeyle seğiriyordu. 'Merhaba!' dedi fok. 'Ben Sealy. Oynamak ister misin?' Küçük Yunus gülümsedi. 'Ben Yunus. Arkadaş olalım!'

Yunus ve Sealy hemen sıkı dost oldular. Baloncukları kovaladılar, sığ sularda yarıştılar ve komik taklalar denediler. Sealy'nin kocaman yuvarlak gözleri yaramazlıkla parlıyordu. 'Seni eski şamandıraya kadar yarıştırirım!' diye havladı. Yunus'un kısa sırt yüzgeci suyu yararak öne fırladı. 'Çok hızlısın!' diye güldü Sealy. 'Ama ben bir sır biliyorum!' Birlikte yuvarlanıp durdular, iki midye kadar mutlu.

Bir sabah Sealy fısıldadı: 'İnanılmaz bir şey buldum—su altı mağaralarından bir labirent!' Yunus'un koyu gözleri kocaman açıldı. 'Güvenli mi?' diye sordu. 'Birlikte gideriz,' dedi Sealy cesurca. 'Takım çalışması onu güvenli kılar!' Böylece mağaranın ağzına, kayadaki karanlık ve gizemli bir deliğe doğru yüzdüler. Yunus karnında minik bir kıpırtı hissetti ama arkadaşına güvendi.

İlk mağaranın içinde su serin ve sessizdi. Loş ışıktaki tuhaf şekiller belirliyordu ama Sealy'nin bıyıkları duvarları hissederken seğiriyordu. 'Bu taraftan!' diye seslendi. Yunus yakından takip etti, küçük yüzgeçleri düzenli kürek çekiyordu. Tünellerde kıvrılıp döndüler, parıltıyan taşların ve uykulu balıkların yanından geçtiler. 'Vay canına!' diye soludu Yunus. 'Gizli bir dünya gibi!' Sealy başını salladı, yuvarlak gözleri parlıyordu.

Daha da derine, daha da derine yüzdüler, ta ki girişten gelen ışık kaybolana kadar. 'Sealy?' diye fısıldadı Yunus. 'Karanlık.' Sealy'nin bıyıkları kayalık duvarlara sürtündü. 'Endişelenme,' dedi. 'Yolumuzu buluruz.' Ama her tünel aynı görünüyordu. Sola döndüler, sonra sağa, sonra yine sola. Labirent zorluydu ve kısa sürede karanlıkta kayboldular.

Yunus kalbinin hızla arptığını hissetti. 'Ya hiç ıkamazsak?' dedi. Sealy burnunu Yunus'un yanına dokundurdu. 'Unutma, biz bir takımız,' dedi nazıke. 'Senin kulakların benimkinden daha iyi. Bizi eve götürebilecek sesleri dinle.' Yunus derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı ve dikkatle dinledi. Sonra duydu— yumuşak, ağıldayan bir ses.

Yunus küçük başını yana eğdi. 'Su hareket ediyor duyuyorum,' dedi. 'O taraftan geliyor!' Sealy'nin bıyıkları tünel duvarlarını hissederken titredi. 'Bu geçit geniş,' dedi. 'Onu takip edelim.' Yan yana yüzdüler; Yunus dinliyor, Sealy hissediyordu. Karanlık artık o kadar korkutucu görünmüyordu. Birlikte çalışıyorlardı ve bu her şeyi değiştiriyordu.

Tünel kıvrılıp döndü ama Yunus dinlemeye devam etti. 'Ses giderek yükseliyor!' dedi. Sealy'nin bıyıkları pürüzsüz bir kayaya sürtündü. 'Dikkat,' dedi. 'İleride keskin bir viraj var.' Yavaşladılar ve yollarını hissede hissede döndüler. Yunus yeni bir ses duydu—yumuşak bir uğultu. 'Bu akıntı!' dedi. 'Bizi çıkışa doğru çekiyor!'

Aniden Sealy durdu. 'Bıyıklarım bir duvar hissediyor,' dedi. 'İleri gidemeyiz.' Yunus yeniden dinledi. 'Akıntı soldan geliyor,' dedi. 'Oradan deneyelim.' Sola döndüler ve yüzmeye devam ettiler. Sealy'nin bıyıkları dar bir aralık buldu. 'Bu taraftan!' diye seslendi. Aralıktan sıyrılıp geçtiler ve yollarına devam ettiler; dostlukları yollarını aydınlatıyordu.

Sonra Yunus yeni bir ses duydu—yumuşak bir vınlama. 'Bu gelgit!' dedi. 'Koydan geliyor!' Sesi takip ettiler ve su aydınlandı. 'Bak!' diye bağırdı Sealy. 'Bir ışık!' İleride küçük mavi bir parıltı belirdi. Daha hızlı yüzdüler, kalpleri umutla doluydu. Işık büyüdü ve parladı. 'Neredeyse vardık!' diye sevindi Yunus.

Mağaradan fırlayıp aydınlık, pırıl pırıl koya çıktılar. Güneş dalgaların üzerinde dans ediyordu ve temiz hava ciğerlerini doldurdu. 'Başardık!' diye bağırdı Sealy, sevinçle takla atarak. Yunus mutlu bir daire çizerek döndü. 'Birlikte başardık!' dedi. Burunlarını tokuşturup güldüler. Büyülü koy hiç bu kadar güzel görünmemiştir. Takım çalışmaları onları eve getirmişti.

Sealy hayranlıkla Yunus'a baktı. 'Harikaydın,' dedi. 'Kulakların bizi kurtardı.' Yunus başını salladı. 'Yolu bıyıkların hissetti,' dedi. 'İkimiz de bizi kurtardık.' En sevdikleri kayaya doğru yüzdüler, yorgun ama gururluydular. 'Her zaman birbirimize yardım etmeye söz verelim,' dedi Sealy. 'Anlaştık,' dedi Yunus. Ve bunu bir yüzgeç tokuşturmasıyla mühürlediler.

O günden sonra Yunus ve Sealy her yeri birlikte keşfettiler. Ne olursa olsun birbirlerine güvenebileceklerini biliyorlardı. Büyülü koy harikalarla doluydu ve her gün yenilerini keşfediyorlardı. Ama en iyi keşifleri dostluktu. 'Yeni bir maceraya hazır mısınız?' diye sorardı Sealy. 'Her zaman!' diye yanıtlardı Yunus, koyu gözleri pırıldayarak.

Bir akşam, güneş koyun üzerinde batarken Yunus ve Sealy su yüzeyinde dinlendiler. Gökyüzü pembe ve altın rengiydi. 'Sence yine kaybolur muyuz?' diye sordu Yunus. 'Belki,' dedi Sealy. 'Ama her zaman birlikte yolumuzu buluruz.' Yıldızların belirişini izlediler. Koy sakin ve huzurluydu, kalpleri mutlulukla doluydu.

Ve eęer bir gn byl koyu ziyaret ederseniz, iyice kulak verin. Mutlu bir cıvıltı ve řakacı bir havlamayla duyabilirsiniz. Bunlar Yunus ve Sealy, yeni bir maceraya çıkmışlar. Onlar bilirler ki dostluk ve takım çalışması her yolculuęu daha güvenli ve daha eęlenceli kılar. Son.